

(НЕ)СЕРИОЗНА АВТОБИОГРАФИЯ

на сериозен човек
за заемане на сериозна изборна ръководна длъжност (и не само)

„... автобиография - работа, с която обикновено се занимават само пропаднали политици, изгонени владетели, безделници-пенсионери, бивши дворцови дами и членове на Академията на науките.“

Б. Нушич

Относно: Доказан предишен опит, умения за управление и факти, които обуславят необходимите качества за изпълнение на ръководна длъжност.

Цел: Осигуряване на правото на информиран избор и да послужи някому когато и където трябва.

Осмисляйки необходимостта от такъв документ и съобразявайки се с правата и желанията на евентуални читатели, реших да положа усилия, за да го създам, а също така и да увелича естествения документооборот.

Мотивите ми против писането на тази автобиография са следните:

Първо, ако четете този документ, значи писането му е било излишно – умеете да използвате Интернет и да намирате необходимата Ви информация. Но все пак, на кого може да потрябва моята автобиография? На колегите ми или на служителите във ФМИ, с които работя почти четвърт век? Или на студентите на голяма част, от които преподавам в първи курс. Имам и регистрация в система „Авторите“ (за разлика от Ректора), която вече е и публично достъпна. Не е логично и читателят да вярва повече на лист хартия, подписан от мен, отколкото на личното си мнение за мен. Несериозно е да се мисли, че хората във ФМИ биха могли да изберат някого на ръководна длъжност, ако не го познават или нямат изградено мнение за него. От друга страна, естествено е правото на информиран избор. Но ако някой реши да се възползва от това си право в последния момент, би приличал на студент подготвящ, се за изпит (в съвременните условия). Страхувам се да вярвам, че би било възможно...

Второ, съобразно правилата за избиране на някои ръководни длъжности, този документ не е необходим. Особено за кандидати, чиито кандидатури се издигат в последния момент. За тях няма да са нужни и други документи, които биха могли да се изискват от по-нетърпеливите кандидати.

Трето, възприемам себе си като антисистемен кандидат за всеки пост и управленски опит в рамките на системата за мен няма особено значение. Понеже, по-голямата част от хората са без управленски опит, както и аз, допускам, че за тях това също е без особено значение. Не съм бил ръководител на катедра или на проекти, както и заместник-декан.

Четвърто, не е важно какъв ръководен пост си заемал, а какво си направил докато си бил на този пост. От такава гледна точка изпитвам известно неудобство, защото аз съм в много изгодна позиция в сравнение с евентуални други кандидати, тъй като досега не съм имал

възможност да правя неща, които, евентуално, могат да бъдат оценени като „глупости“ от читателите.

Пето, вярвам, че повечето хора ме възприемат като честен и отзивчив човек, който си държи и на думата (ако беше истинска автобиография, щях да твърдя че е така...), дори и тези, които не ме познават, защото нямат никакви основания да мислят обратното. В същото време, дали тези качества са важни според общественото мнение за ръководен пост, не мога да преценя. По-скоро не са. Но за мен са фундаментално важни.

Шесто, следвайки Нушич („Автобиографията завършвам с женитбата си, защото намирам, че след женитбата си човек всъщност няма вече автобиография.“), не би трябвало да продължавам, защото съм женен с две големи деца вече. По-точно, би трябвало, отдавна да съм спрял.

Мотивите ми да пиша този текст е естественият ми стремеж да се похваля с невероятните си ръководни умения, доказвани многократно:

- Роден съм миналия век, на половин век съм и скоро ще остарее още малко. Може би, това са единствените процеси, които не съм ръководил през живота си досега. Но вярвам в бъдеще това да се промени. Поне полагам усилия.
- Като ученик съм бил избран многократно за отговорник по учебната дейност в класа си (като пионер и комсомолец). Искях да заема и по-висока позиция, но нито някой ме предлагаше, нито останалите ме избираха. Това показва, че още от малък съм имал желание да ръководя някого. Не мога да докажа тази си активност, тъй като удостоверяващите я документи са трудно откриваеми.
- За съжаление, като студент не бях избран и предлаган да бъда избран за нищо. Това ми нанесе тежка душевна травма, която се опитвам да отстраня със стремежа си към ръководен пост сега. Защото смятам, че имам необходимите качества, които до момента са недооценени. И не само аз мисля така, а дори майка ми и баща ми.
- Държавата реши, че в казармата трябва да уча за старшина-школник. Там ми поставиха единствената обективна оценка за моите командно-волеви качества - Среден 3.00 (имаше такава дисциплина и аз нямах „ясен командирски глас“... и не само). Така че съм обучен да ръководя и съм показал известни качества в тази насока.
- Последното ми ръководно постижение беше свързано с организацията и провеждането на избори за попълване на квотата на нехабилитираните преподаватели от ФМИ за ОС на СУ в качеството ми на заместник-председател на комисията по изборите. Случайно или не, се оказа, че съм пропуснал това мое ръководно постижение. В резултат на обективното нежелание на голяма част от колегите да вземат участие в гласуването Мандатната комисия на СУ обяви избора за недействителен. В добавка, и избраният кандидат нямаше възможност да вземе участие в ОС. Това доказва моите способности да се справям с различни трудности от обективен и субективен характер, като съчетавам сходствата и разделям противоречията – задължителни качества за един успешен ръководител.

Всичко гореописано показва само раздвоението на един високоотговорен човек, желаещ да ръководи каквото и да е и когато и да е, наподобяващо дилемата между права и задължения. Вече сте информирани. Очаквам да ме изберете някъде за нещо и така да добавя още един ред и в без това дългия ми списък от заемани от мен ръководни длъжности до момента.

гр. София
12.01.2017 г.

Горното написах собсвеноръчно:

/Асен Божилов/